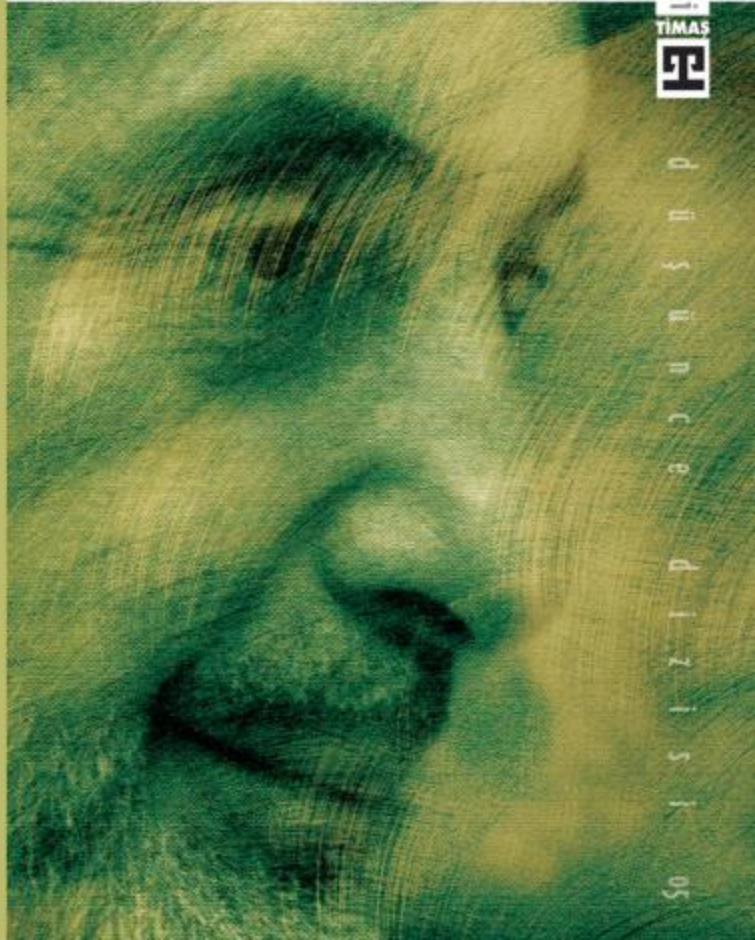

Hekimoğlu İsmail

düşün-
celer

İsmail Hekimoğlu'nun eserleri

İsmail Hekimoğlu'nun eserleri

DÜŞÜNCELER

Hekimoğlu İsmail

Kendi kendine düşman olanlar

Burcu Burkut 1989 Güzellik Yarışması'nda ikinci, 1991 Super Model of Turkey Yarışması'nda birinci olup, Amerika'daki modellik yarışmasında da Türkiye'yi temsil etmiş...

Amerika'da uyuşturucuya alışmış, garsonluğa kadar düşmüş, neticede AIDS hastalığına yakalanmış, 25 yaşında da ölmüş...

Burcu, güzel bir kızmış. Ama güzelliği, kendi eseri değil, Allah onu güzel yaratmış.

Kendisini güzel yaratan Allah'ın güzel dininden habersiz kalmış. Mutlaka Müslüman bir ailenin, Müslüman bir çocuğuydu. Müslümanken İslâmiyet'i bilememiş, İslâmiyet'i bir "yaşama dini" olarak kabul etmemiş. Canının istediği gibi yaşamış, canının istemediği gibi ölmüş.

Düşünmemiş "Allah, beni de çirkin yaratabilirdi. Çarpuk çarpuk bir vücut verebilirdi. Vermemiş, her türlü sakatlıklardan, her türlü felaketen beni korumuş, bana güzel, sağlıklı bir vücut vermiş, şükredeyim..." demeyip, Allah'ın verdiği güzel vücutla, Allah indinde en çirkin olan şeyleri yapmış. Allah'ın lütfuna isyanla karşılık vermiş...

Yalnız Burcu mu bunu yapmış?

Allah'ın verdiği akıl nimeti ile tahsil yapanlar, mevki, makam edinenler, selahiyetlerini nerede kullanıyor?

Allah'ın verdiği beyinle servet sahibi olanlar, parasını nerede harcıyor?

Allah'ın verdiği gücü, kuvveti, insanlar nerede kullanıyor?

Şu hale bakınız: Allah, demirden, bakırdan, mıknatıstan elektrik üretmemizi nasip etmiş... Yine madenlerden radyo, televizyon, teyp, video yapma imkanı vermiş. Pekçok kimse, bunlarla Allah'a isyan ediyor.

Yine pekçok kimse milyarlarca lira harcayıp, ahlâksızlığın her türlü-süne yayın yoluyla hizmet ederken, bunu kendine göre bir ahlâk sanıyor.

Berbat gazetelerin, muhteşem matbaalarında, baskı makinalarının, makinalı tüfek gibi çalıştığını, harflerin İslâmiyet'e atılan kurşunlar olduğunu gördüm.

Şu kahvede oturanlar, İslâm'ın cenaze merasimine mi geldi?

Şu meyhanedekiler, kendi dinlerinin ölümüne mi ağlıyor?

Şu çarşıda, pazarda dolaşan hile, hurda... Yalan, sahtekârlık... Her türlü fazilete kefen mi biçiyor?

İslâm'ın güzelliğini anlamayanlar, güzel dünyada çirkin yaşadı... Ahiretten ne beklenebilir?

Sadece Burcu, güzelliğinin kurbanı olmadı, cennet gibi dünyayı, başımıza cehennem edenler, modern çağın modern insanları değil mi?

Hem İslâmiyet'i yaşamayacağız, hem de Müslüman olmanın sefasını süreceğiz, ne mümkün!

İslâmiyet hayat dini; hayat da Müslümana küsmüş...

Yağmur

Kış mevsiminde bölgemizdeki denizler ve göller buharlaşmaz. peki bu bulutlar nerden geliyor?

Bilindiği gibi Ekvator bölgesi daima yaz. Bu bölgelerde denizler buharlaşır, buharlar göğe tırmanır, amma fezanın derinliklerinde kaybolup, gitmez.

Rezzak-ı kerim olan Allah, onları belli bir yükseklikte durdurur.

Bulutlar burada dursa, yağmurlar denizlere yağacak. Halbuki karadaki canlılar yağmur bekliyor.

Allah, bulutları rüzgarla istediği bölgeye sevk eder ve yağmur oraya yağar. Böylece Ekvator bölgesindeki denizler bulutlarla taa Kuzey yarı küreye sevk olunur. Bazan gökteki bulutlarda Van Gölü kadar su bulunabilir. Yağan yağmurlar nehirleri, dereleri besler, bunlar da akıp denizlere dolar. Asırlar geçtiği halde, buharlaşma ile denizlerin seviyesi düşmez, nehirler ile de yükselmez. Akıl almaz bir denge devam etmektedir.

Hiç yağmur yağmasaydı büyük bir felaket!

Yağan yağmurlar durmasaydı ikinci felaket!

Yağmurlar damla damla değil de oluktan boşanırcasına yağsaydı, sefa sürmek için yaptığımız evlerde can verirdik.

İşte hakim-i mutlak olan Allah, yağmurdaki üç felaketi önleyip, onu rahmete çevirmektedir.

İçtiğimiz su, kaç defa gökyüzüne çıkmış, kaç defa yere inip, yeraltı sularına karışmış, sonra çıkıp, bize nasip olmuş?

Allah, su gibi bir şeyden bitkileri, hayvanları ve insanları yaratmış.

Su, bazı yöreleri cennet gibi eder, ne yazık ki en güzel yerlerde, en büyük günahlar işlenir.

Afakı dolduran günahlardan insanların üzerine zift yağar, anlayışlar değişir, siyaha beyaz derler. Zevkler ve menfaatler putlaşır, bazıları da putunu bulur, ona itaat eder.

Tevfik Fikret:

*“Beşerin böyle dalaletleri var,
Putunu kendi yapar, kendi tapar!”*

Yağmur bombaları, var olan bulutun yoğunluğunu artırır. Yoksa olmayan bulutu, var edemez. Sonra o bombanın kimyevi esasını koyan kim? Bombayı yapanın beynini yaratan kim?

Meteoroloji, havanın nem oranını ölçer, böylece yağmurun yağacağını haber verir. Zaten nem ile yağmur, geleceğini haber vermiştir...

Yağmur hayattır, Hayat da Allah'ın sıfatıdır, zira insanlar canlı organizma yapamaz!

Damla denize düşer, okyanus olur. Artık damlayı anlamak için denizi anlamak gerekir. Deniz, balıklara rahm-i mader...

Müslüman da İslam okyanusuna düşmüş damladır; İslâmiyet'i anlamayan Müslüman'ı anlayamaz!

Meteoroloji

Hiç rüzgar esmeseydi ne büyük felaket! Hava temizlenmez, bitkiler tohumlaşamaz ve bulutlar yerinde kalırdı.

Sanki dağlar tarak olur, rüzgar atmosferi tarağın dişlerinden geçirip, tertemiz eder.

Ve, oksijeni bol havayı teneffüs edip sıhhatli yaşarız.

Akciğerlerimle atmosferin irtibatını düşündükçe ilahi nizamı hayran oluyorum!

Kainat nizamıyla vücudumdaki nizam içiçe, bir bütün. Bunları İslâm nizamı tamamlayıp, dünyayı bile cennet ediyor.

Rüzgarın esmemesi felaket olduğu gibi, esen rüzgarın durmaması, dinmemesi de felakettir! Meyvalar olgunlaşmazdı...

Fırtına, kasırga, tufan... Evet, saatte 120 kilometre hızla esen rüzgar gördük amma, 1200 kilometre hızla esenini hiç görmedik, zaten göremedik, çünkü şehirleri düpedüz ederdi.

Atmosferi yaratan Allah, rüzgarların dizginini tutup, insanları bu 3 felaketten koruyor.

Maryot kanunu hava basıncından söz eder, halbuki atmosferi yaratan kim ise, hava basıncı kanununu da koyan O'dur! Fizik biliminden uzak kalan Müslümanlar, asırlardır Allah'ın kanunlarını, Avrupalı bilimadamlarına mal etmişler.

Otomobil lastiğinde taşlaşan hava, uçağın kanatlarının altında veya pervanesinin ardında en sert, katı duruma gelir, uçak böylece atmosferin içinde kayıp, gider.

Paraşüt de atmosfer sayesinde insanı yavaş yavaş yere indirir.

Atmosferde azot, oksijen, hidrojen ve daha başka gazlar da bulunur. Azot, aynı zamanda gübredir. Oksijen yakıcı, hidrojen yanıcıdır. Su da

hidrojen ve oksijenden meydana geldiğine göre, Allah öyle hassas bir denge kurup, devam ettiriyor ki bin felaketi, bin türlü rahmete çeviriyor.

Amma insanlar kirlendikçe çevre de, hava da kirlendi. Bu felaketi kendileri hazırladılar.

Hava nemli olunca ısıyı tutar. Bu sebeple dağ başları soğuk olur.

Bulutlar bir yere gelir kar, bir yerde de dolu olarak aşağı iner. Kar tanelerinin fotoğrafını çeken Avrupalılar, fevkalade güzel işlenmiş bu kristal taneciklerine hayran olmuşlardır. Kar taneciklerinin işlenmiş olarak yeryüzüne gönderilmesi tesadüfe verilemez!

Kar, tane tane değil de çığ olarak inseydi, hangi çatı bunu yaylardı?

Dolular karpuz büyüklüğünde yağsa ne yapardık?

Soğuyan cisimler büzülüp, yoğunluğu artar; sadece su soğur, buz olurken hacmi genişler, yoğunluğu azalır. Eğer buzun yoğunluğu sudan fazla olsaydı, denizler, göller, nehirler dipden donar, yeryüzü buz kesilir, yaşanmaz hal alırdı.

Buz gibi insanlara inat, halen dünyamız buz kesilmedi.

Allah, yerle göğü kondansatörün 2 tabakası yapmış, arasını elektrikle doldurmuş, böylece yıldırımları yaratmış. Şimşekler de bulutlar arasında gerçekleşir.

Teknoloji, elektriği 6 metre atlatamazken, şimşek ve yıldırımların kilometrelerce atlaması, elektriğin gücünü gösterir. İyi amma bunun dinamosu nerde?

Sonra gökkuşağı güneşin 7 rengine ayna olur ki, Müslümanlar da İslâm güneşine ayna olsunlar diye...

Ölüm

Hafıza defteri karıştırıldığında, bir sürü şekiller, sözler, renkler, desenler... Bazen ışığın karanlıkla, bazen karanlığın ışıkla mücadelesi... İnişler ,yokuşlar, çukurlar, taşlar... Gül gibi günler ve dikenler... Bülbüller ve yapraklarda damlalar... Geçmez zannedilen günler, haftalar... Yollar, evler, insanlar... Sert bakışlar, tebessüm edenler, parmağını uzatanlar ve gözyaşı dökenler...

Hayır, hayır! Hiçbir senarist, hafızayı yazıya dökemez, hiçbir rejisör, bunu ekrana aksettiremez!

Hiçbir film, hafızam kadar beni meşgul etmedi, hiçbir vasıta, hayalim kadar beni mazide ve istikbalde dolaştırmadı.

Kainata göre insan çok küçük, fakat hayal atına binip, hafıza âleminde dolaşınca bakıyorum kainat küçük! İçinde yaşadığım âlem, içimde nokta! Bana ne yıldızından, gezegeninden... Bana ne, Amerikası'ndan, devletinden, milletinden! Bir sır gibi kendi dünyama gömülmüşüm: Yalnız gülüp, yalnız ağlıyorum.. Yalnız hastalandım, yalnız acı çektim, yalnız öleceğim...

Ölümlerle hafıza defteri kapanıyor, hayal atı süvarisiz kalıp, sanki bir âlem yıkılıyor...

Şu koca “kainat kitabını” ölüm, bir not defteri gibi çöpe atıyor...

İççe giren âlemler, ölüm çekirdeğinde toplanıp, toprağa giriyor, tekrar yeşermek için...

Ölüm, bir istasyon, bir terminal, bir oto gar... Bir yolculuk, bir ayrılık noktası...

El sallayan, gözyaşı döken olabilir, kalanları bırak, giden nereye?

Ayrılık noktası belli, menzil meçhul!

Bir mezar?

Yeni hayata başlangıç!

Topraktan yaratılan ceset, toprak olur amma o cesede hayat olan ruh, hiç şüphe yok ki, ebedi Hayat'ın himmetinde, dünyada halden hale girdiği gibi, bir başka âlemde yeni hallerini devam ettirecek!

Bir başka âlem, bu âlemlerle varlığına imza atmış!...

Bir başka âlem, içimdeki âlemlere eş, kardeş ve benzermiş!..

Ölüm, dünya lambamızı karartırken, ahiret lambamızı aydınlatan bir anahtar!

Ne olursa olsun, şu koca âlemleri sinesinde bir çekirdek gibi götüren şu cenazeye hayret etmekteyim.

Bir başka âlemden bu dünyaya geliş ve hafıza denilen defterin yazılışı, manevi haritalar, şemalar, sonra her şeyden irtibatı kesmek ve geldiğimiz âleme dönüp, daireyi tamamlamak...

Dünya tahtasına yazılan ben ve dünya tahtasından silinen yine ben!

Ben! Tek hücreden insana... İnsandan insanlığa, ordan âleme, ordan ötelere! Uzun bir yolculuk mu, yoksa bir anlık seyahat mi?

İlim

İlmi emreden, onu bir ibadet haline getiren İslâmiyet'tir.

Şimdi dikkat edelim: İlmin kendisi mühim değil, neticesi mühimdir. Mesela, *zafere ulaştırmayan harp ilmi, şifa vermeyen tıp ilmi, neticeyi bulamayan matematik ilmi, ibret alınmayan tarih ilmi ve yaşanmayan İslâm ilmi gibi...* İlmin böylesi, boş meşguliyet ve kıymetli zamanımızı yok etmekten ibarettir. Aynı zamanda faydalı netice veren ilme karşı bir cinayettir.

Mes'eleyi bir hikaye ile açıklamaya çalışalım:

Bir çocuğu arif bir hocaya götürürler. Ve şöyle takdim ederler:

– Efendim bu çocuk çok uslu, çok anlayışlı çok terbiyeli ve çok çalışkandır. Lütfen talebeliğe kabul buyurunuz.

Hoca der ki:

– Efendim madem ki çocukta saydığınız bu vasıflar var, rica etsek de o bizi talebeliğe kabul etse?..

Çünkü, çocuk ilmin vereceği neticeyi peşinen almış, artık ilmi ne yapacak? Ona talebe lazım!..

İki Cihan Serveri buyuruyor: *“Cahilin şerrinden yulandan kaçır gibi kaçın.”*

Bundan anlaşılıyor ki, cahil şerlidir, kötülük yapar, nefsini putlaştırır, her şeyi kendi menfaati zaviyesinden mütalaa eder. Böyle olan herkes cahildir.

Tasavvuf tarihine bakıyoruz; bilgisiz, iptidai bir adam, bir şeyhe bağlanıp, şeyhi gibi yiyor, onun gibi giyiniyor, onun gibi konuşuyor ve onun gibi hareket ediyor. Böylece o cahilden minyatür bir şeyh meydana geliyor. Ne var ki, bu tahkik usulü ile olmayıp, taklid usulü ile olduğundan betonarme değil de kerpiç saray oluyor.

Alim, üstün insan olma gayretinde değilse ilmi boşunadır, ahlâklı âlimi taklid etmiyorsa ömrü de boşa gider..

Asrımızda cehaletin kopkoyu numunesini verenlerin sürülerine rastlıyoruz. Her şeyi ters tutuşumuzun, ters anlayışımızın sebebi budur! Bilhassa dindar erkeklerle evlenmek saadetine eren kadınlar ilk iş olarak erkeklerini taklide başlamalıdır. Aynı şey erkekler için de mevzuu bahistir. Eğer bir erkek dindar bir kadınla evlenmenin bahtiyarlığına ermişse onu taklidle çok şeyler kazanabilir. Çünkü faziletin cinsiyeti yoktur!

Bazı kimseler ciltlerce eserleri okuyup bitiriyorlar. İlim böyle elde edilmez! Gerçi ilmin metodu yoktur, derler; fakat başıboş da değildir. Evvela merak ettiğimiz şeyleri öğrenmeliyiz. Sonra bu mevzuda çeşitli görüşleri derlemeli ve mukayese ederek bir neticeye varmalıyız. Hemen icabeden notlarımızı alıp, bundan istifade etmenin yollarını aramalıyız, yani yaşamalıyız. En sonra da anlatmalıyız.

Mesela İslâmiyet üzerinde çalışan bir insan bakıyor: İçki içmek, zina etmek yasak... Yeter! Hemen bunları yaşamalı. Muvaffak olunca tekrar okuyor, görüyor ki, gıybet ve faiz zinadan daha yasak! Bu sefer bunlardan kaçmağa gayret etmeli. Yoksa sırtına kitaplar yüklü bir at olmaktan kurtulmalıyız. Denebilir ki “başkalarına faydalı oluruz.” Fakat, biz, bir mum gibi yanarken başkaları aydınlanır ki, bilmem reva mı?

Baştaki sözümüzü tekrar ederek, mevzumuzu anlayışınıza bırakalım: İlimin kendisi mühim değil, neticesi mühimdir!...

Tanrı

Peygamberin tesirinden kurtulan cemiyetler, vicdanlarının ve akıllarının tesirinde kalıp, bir şeye sığınmanın lüzumunu kendi acizliklerinde hissettiklerinden tanrılar yapmışlar.

Mesela:

Sümerlerin kasırga tanrısı Adad, Işık tanrısı Marduk, Hindlilerin tahrip tanrısı Civa, koruyucu tanrısı Vichnou ve yaratıcı tanrısı ise Brahma idi.

Yunanlıların yer ve gök tanrısı Jupiter, deniz tanrısı Neptune, tabiat tanrısı Pan'dır.

Mısırlıların güneş tanrısının isimleri Horun ve Atun; ay tanrısının isimleri de Lya Maat ve Montu idi. Gök tanrıları ise Amon Ra ismini alıyordu.

Şamanist Türklerin yer gök tanrıları vardı. Tanrı Bayülken bunların başkanıydı.

Mecusi'nin ateşe, Hindlinin öküze tapması "tanrı" kelimesi ile izah edilecek hallerdir.

Tanrı kelimesi Türkçedir. Aslı "tengri"dir, göklerin hakimi manasındadır.

Bunlar tarihten önceki (mitoloji) devirlerinde başlar. Kalıntı ve kıvrıntıları günümüzde de devam etmektedir.

Bu tanrılar kavimlere aittir. Mesela, Brahma ne kadar Hindlilerin, Pan ne kadar Yunanlıların ise, tanrı da Türklerin mabudu idi.

Baş tarafta belirttiğimiz gibi; tanrıların ihdası, Peygamberlerin tesirinden kurtulan cemiyetlere ait bir keyfiyettir. Ve, dinin fitri olduğunu isbata da delildir. Hakiki dinin hükmü kalmayınca, sahte dinlerin zuhuru, dinin fitri olduğunu göster

Tanrı için bu kısa malûmatı yazdıktan sonra şimdi, “Allah” kelimesi üzerinde duralım:

“Allah” kelimesi İslâmîyet’ten evvel de vardı. Mesela Peygamberimiz (a.s.)’in babasının ismi “Abdullah”tı. Yani Allah’ın kulu. Peygamberler, kendilerine inen Suhuf ve kitaplardan Allah’ı ve O’nun sıfatlarını öğrenerek, bunları ümmetlerine anlatmışlar. Kitap sahibi olan Museviler ve Hıristiyanlar Allah’a inanırlar fakat sıfatlarında hata ederler; çünkü Tevrat ve İncil değiştirilmiş ve asılları kaybolmuştur.

Kur’an-ı Kerim’de “Allah” kelimesi “ilah” ve “hû” kısımlarına ayrıldığı görülmektedir. “İlâh” hem tanrı, hem de Allah mânâsını taşır. Mesela “Lâ ilâhe illallah” cümlesi Allah’tan başka tanrı yoktur manasındadır. Ve Mehmet Akif:

“Ruhumun senden ilâhî şudur ancak emeli”

“Değmesin mâbedimin göğsüne nâmahrem eli”

Derken, “İlâh kelimesini Allah mânâsında kullanmıştır. “Vahde hû” ibaresinde “Hû” umumiyetle zamir olmakla beraber buna isim diyen alimler de vardır. “O” mânâsına gelir.

Allah’ı, Kur’an-ı Kerim doksan dokuz Esma-i hüсна ile izah eder. Yani, sıfatları ile öğrenilir. Bir başka söyleyişle: Bu sıfatların izah ettiği varlığa “Allah” denir.

Süleyman Çelebi: “Birdir Allah, ondan gayri tanrı yok” derken de “Allah” ismini aynen almıştır.

Eskiden has, şimdi özel denen isimler tercüme edilmez. Gogol’un, Dante’in ismi tercüme edilemeyeceği gibi, Ömer ismini de ömürlü olarak tercüme etmeye imkan yoktur.

Bir müslüman “Allah” demekle zikretmiş, ibadet etmiş olur. Tanrı kelimesi aklımıza, Şamanizm’in göklerin hakimini getirir; tengri...

“Tanrı” kelimesi Kur’an’da ve hadislerde geçmemektedir. Çünkü Türkçe bir kelimedir.

İngilizceden yapılan tercümelerde “Got” kelimesini tanrı olarak değil “Allah” diye tercüme etmeliyiz. Yalnız, çoğul ve teslis hallerinde tanrı demelidir. Mesela İncil’de sık sık geçer; “Ey göklerdeki tanrımız” Yine: “Tanrı bir cevherdir, üç şey üzerine bina etmiştir.” Veyahut: “Tanrılar gazaba geldi” gibi. Fakat: “Bütün kainatı Allah yaratmıştır. Ve: Biz Allah’a ibadet ederiz” gibi İslâm esaslarına uygun cümlelerde “Allah” kelimesi kullanılmalı. Yine: “Tanrı Türk’ü korusun” denebilir. Fakat: “Tanrı Müslümanları korusun” denemez ve denmiyor da... “Allah, Müslümanları korusun” demelidir. Tabii, Allah’ın bizi koruması için, bizim Allah’ın dini olan İslâmiyet’in esaslarına uymamız gerekir.

Kabir Azabı

Daha evvelki yazılarımızın birinde temas ettiğimiz bir mevzuyu, şimdi daha geniş olarak ele alacağız: Vefat eden bir şahıs Münker ve Nekir isimli melekleri beklemeye başlar. Bir taraftan da “Rabbin kim?” diye sorduklarında “Allah!” demeyi aklına iyice yerleştirmeye çalışır.

Nihayet melekler gelir kendisi de bir hoş olur; Her lisanı bilir ve her hali görür... Melek:

– Men Rabbüke? (Rabbin kimdir?) deyince, adamcağızın önüne, hayatı bir bohça gibi serilir: Neyi sevdiği, nelere neyini verdiği, nelerin peşinde koştuğu, nasıl bir hayat sürdüğü ap-açık görülür.

Melek tekrar eder:

– Men Rabbüke?.

Bir rüya gibi hayatı yeniden ona yaşatılır. Bütün söyledikleri tekrar ettirilir. Bütün yaptığı işleri yeniden yapar... İslâmiyet’e uygun olan olmayan işler şimdi daha iyi meydana çıkar.

Melek ikaz eder:

– Men Rabbüke?

Adam hayatındaki boş lâfları tekrarlamaktan, teyb gibi, onları okumaktan, “Allah” demeye fırsat bulamaz. Hayatı da bu kelimeyi söylemesine müsait değildir.

Bu fasıl, ilk mektep çocuğunun müsvedde defteri gibi kapanır. Melekler:

– Buyur, gidelim... derler. Adamcağız dehşetli bir tavırla:

– Beni dövecek misiniz?.. Ateşe mi atacaksınız?... diye sorar.

Melekler:

– Hayır, hayır!.. Sadece gezeceğiz, diye cevap verirler. Adamcağız ferahlanır.

Biraz sonra beklenmedik bir durumla karşılaşır: Evet, adamcağız kendi evine getirilmiştir. Evvelâ sevinir. Dikkat edince görür ki, çocukları “çay partisi” kurmuş, kadınlı, erkekli gülüp eğleniyorlar.

Melekler adamın yüzünü çevirir, böyle yapanların, çektiği cezaları gösterirler. Bu sefer baba şefkati ile, adamcağız, avazı çıktığı kadar haykırır:

– Yapmayın... Âhret... Ceza.. Evet, evet var. Âhret, hesap var...

Kimse duymaz!

Melek:

– Bu evi... Şu eşyaları... Eğlence paralarını... Şu komşuları... Adam inleyerek:

– Bennn.... Bennn... diye cevap verir.

Melek, adamın taksisini, dükkânını, bahçesini, banka cüzdanını tek tek gösterir... Sonra yine eğlenceleri seyretmeye başlarlar.

– No’lur beni götürün, görmek istemiyorum!.. Görmek istemiyorum!..

Melek:

– Malın, evlâdın, karın... Neden görmek istemiyorsun?

– Kendilerini çetin bir azaba hazırlıyorlar, malım onları helâk ediyor.

– Dünyada iken Peygamber ve Kitap, bunları size söylemedi mi?

– Ahh, Ahhh!..

Bu sefer melekler onu aldı memleketi gezdirdiler. İslâm’a hizmet edenlerin kıvrandıkları müşkül durumları; din düşmanlarını ve gafil Müslümanları tek tek gösterdiler.. İslâmiyet’i yıkmak isteyenlerin maddi imkânları, İslâmiyet’e hizmet edenlerin imkânsızlıkları açıkça görülüyordu. Bu sefer:

– Ahh, dinim, diye inledi...

Yine evine döndürdüler. Döner, dönmez haykırdı:

– İstemem!...

Döndü meleklerle yalvardı.

– Beni götürün dövün, ateşe atın... Bana çocuklarımı seyrettirmeyin...
Memleketimde dinimin düştüğü müşküleri seyrettirmeyin... Başka
ölüm yok mu?

Tekrar evine baktı ve:

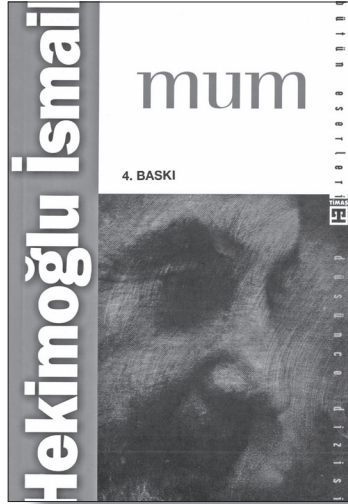
– Beni yine öldürün, yine öldürün, yine öldürün, yine öldürün... Diye
inledi, inledi...

Şuurlu Müslümanlar da dünyada inliyordu.

iyi ki kitaplar var...

MUM
HEKİMOĞLU İSMAİL

“Mum”, birçok alanda zihni karanlıkları aydınlatıyor.

Kainat, Türkiye'nin doğusu...

Demokrasi, ekonomi, İslam aleminin kalkınması...

İslam'ın kurtarıcı mesajını bir gönül ve fikir adamının
kaleminden okuyoruz. Aydınlık! Her zaman.